

Samtidig med forslaget om videreførelsen af nævnte fritagelse er der — i overensstemmelse med udvalgets tidligere forslag til finansministeren i skrivelse af 3. december 1963 — foreslået to forbedringer for de gamle ejere med hensyn til fritagelsesbestemmelserne, dels derved at der som basisbeløb ved beregning af fritagelsen i stedet for altid med den afgiftspligtige grundstigning ved den første vurdering efter erhvervelsen nu også skal kunne regnes med den afgiftspligtige grundstigning ved en eventuelt inden for de sidste 6 måneder før erhvervelsen foretaget vurdering, jfr. forslagets § 69, stk. 4, dels derved at den gældende betingelse i § 69, stk. 1 a, om, at ejendommen udelukkende skal være benyttet til beboelse, er afsvækket noget til, at ejendommen i alt overvejende omfang benyttes til beboelse.

Som følge af disse lempelser kan der blive tale om, at nogle af de gamle ejere fra og med ikrafttrædelsen af de nye bestemmelser i § 69 (d. v. s. fra 1. april 1966, respektive 1. april 1965, jfr. ændringslovens § 2) skal have en større fritagelse, end de havde ved 12. alm. vurdering, og eventuelt at de skal have en fritagelse, hvor de tidligere overhovedet ingen havde. Efter forslagets § 69, stk. 1, skal fritagelsen som hidtil efter § 69, stk. 1 a, gives umiddelbart for de første 7.000 kr. af stigningen i ejertiden. Overstiger stigningen 7.000 kr., er det som hidtil bestemt, at fritagelsen for det overskydende gives af finansministeren og er betinget af, at der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse. Det er dog ikke hermed tanken, at de gamle ejere, der allerede har en fritagelse over 7.000 kr., på ny skal søge finansministeren om fritagelsen, idet man går ud fra, at ministeren med hjemmel i delegationsbestemmelsen i § 69, stk. 6, vil overlade det til oppebørselsmyndighederne umiddelbart at forlænge disse fritagelser. Ansøgning skulle formentlig kun blive aktuel i de formentlig ret få tilfælde, hvor ejere, der ikke allerede har en fritagelse over 7.000 kr. efter gældende lovs § 69, stk. 1 a, 3. pkt., nu som følge af de anførte lempelser får mulighed for en sådan større fritagelse. Den hidtidige bestemmelse i § 69, stk. 1 a, 3. pkt. om, at

det for fritagelse over 7.000 kr. også er en betingelse, at grundstigningen ikke har været ledsaget af en tilsvarende forøgelse, af ejendommens udbytte, er i forslaget udeladt. Årsagen hertil er, at den pågældende betingelse, der kun tager sigte på forøget lejeindtægt ved udleje af en lejlighed i 2-familieshusene, ikke ved praktiseringen af fritagelsesbestemmelsen ved 12. alm. vurdering har haft nogen betydning som følge af, at sådan lejestigning på grund af leje-restriktionerne har været udelukket.

Bestemmelsen i § 69, stk. 3, om fortsat fritagelse for de gamle sommerhusejere bevarer betingelsen i gældende lovs § 69, stk. 1 c, om at grundværdien ikke må overstige 7.000 kr., men således at det afgørende i så henseende alene skal være værdien ved fikseringsvurderingen, altså almindeligvis ved 12. alm. vurdering, mens det skal være uden betydning, at grundværdien senere er blevet højere. Dette er i overensstemmelse med det standpunkt, der er taget i skatte-departementets cirkulære af 4. maj 1964 med hensyn til de omvurderinger i 1963 og 1964, der ikke skulle have virkning for beregningen af grundstigningsskylden, idet det i cirkulæret er fastslået, at fritagelsen bevares, selv om grundværdien ved en sådan omvurdering kom op over de 7.000 kr.

Den foreslåede nye § 69 har ikke medtaget nogen bestemmelse svarende til gældende lovs § 69, stk. 2 (fritagelse ved midlertidige hindringer for en ejendoms udnyttelse på den ved vurderingen forudsatte måde), idet der ikke efter denne bestemmelse, der angår bevillingsmæssige fritagelser, er blevet medtaget fritagelser for stigning til og med 12. alm. vurdering. Ej heller er der medtaget nogen bestemmelse om henstand svarende til gældende lovs § 69, stk. 1 d, idet der ingen tilfælde foreligger af sådan henstand med hensyn til stigning til og med 12. alm. vurdering; hvorved bemærkes, at en henstand efter nævnte bestemmelse kun har kunnet gives i indtil 5 år efter erhvervelsen.

Ad § 73.: Bestemmelsen, hvorefter grundstigningsskylden deles mellem staten og kommunerne (by- og sognekommunerne) med halvdelen til hver, svarer til gældende lovs § 73, stk. 1, dog at gældende lovs begrænsning af den kommunale andel til højst at kunne udgøre et beløb svarende til $\frac{1}{5}$ af kommunens ordinære udgifter i det